«Το δώρο της Μέδουσας»

Να υποφέρει κανείς ή να μην υποφέρει; Η απάντηση: Ναι, υποφέρει, αφού πρόκειται για το «Δώρο της Μέδουσας» (1992) του Πίτερ Σάφερ από το Εθνικό Θέατρο στη σκηνή του θεάτρου «Κάππα».

Ακρως ατυχής και ανεπιτυχής η έμπνευση του Σάφερ να συνδέσει τη συγκεκριμένη πλοκή του έργου με μύθους και αρχέτυπα όπως η προσπάθεια για την ταύτιση της Ελεν με την Αθηνά και του Εντουαρντ Ντάμσον ως Περσέα, μαζί με το θέμα της εκδίκησης γενικώς και ειδικώς όσον αφορά στα θέματα τρομοκρατίας. Μια εκδίκηση, η οποία ενσωματώνεται συμβολικά στη Γοργόνα-Μέδουσα, η οποία είχε την ιδιότητα να κάνει πέτρα όποιον την κοίταζε στα μάτια.

Το πρόβλημα με τον Πίτερ Σάφερ είναι ότι στο συγκεκριμένο έργο μέσα από μια βασική πλοκή προσπαθεί ν' αναπτύξει δικές του θεωρίες και τελικά γεμίζει ένα κείμενο με λόγια, το οποίο είναι στατικό, κουράζει αφάνταστα και τελικά νιώθεις ότι πολύ κακό γίνεται για το τίποτα.

Μια σύντομη περίληψη της υπόθεσης:

Ο τυχαίος θάνατος του διάσημου Αγγλου θεατρικού συγγραφέα, Εντουαρντ Ντάμσον.

Η γυναίκα του και μούσα του, Ελεν, ως χήρα στη Σαντορίνη και ο παραμελημένος γιος του από άλλη γυναίκα, ο οποίος είναι θεατρολόγος και επισκέπτεται την Ελεν στο νησί, ευαισθητοποιημένος καθώς είναι, για να γράψει τη βιογραφία του πατέρα του.

Αρκετά καλή η μετάφραση του Στρατή Πασχάλη. Θεωρώ πως έκανε ό,τι μπορούσε σκηνοθετικά ο Γ. Θεοδοσιάδης. Δεν νομίζω ότι το σκηνικό του Γ. Πάτσα θύμιζε νησιώτικο σπίτι στη Σαντορίνη. Ελαμψε η Α. Σαντοριναίου. Πάρα πολύ καλός ο Σ. Σπαντίδας.

Ο Π. Φυσσούν, ενώ διαθέτει έξοχη τεχνική, δεν φαίνεται να τον βοήθησε η μνήμη του τουλάχιστον στην πρεμιέρα. Δεν έπεισαν οι: Μ Καντιφέ και ο Στ. Γούτης. Θαυμάσιος ο Ντ. Δουλγεράκης.